

– at nedlægge veto imod enhver EU-beslutning om militære aktioner, der strider mod folkeretten eller gennemføres uden FN-mandat.« (Forslag til vedtagelse nr. V 83).

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har ikke set forslaget til vedtagelse, men hørt det oplæst herfra. Derfor skal jeg bede hr. Keld Albrechtsen om i hvert fald at bekræfte, om min forståelse er rigtig i forhold til forslaget til vedtagelse. Det er, at forslaget ikke på nogen måde tager stilling til Danmarks forhold til NATO, men alene tager stilling til Danmarks forhold til EU-operationer, EU-militær, inden for hvilket forum man end måtte finde på, at det skulle foregå.

Hvis det er tilfældet, vil Dansk Folkeparti undlade at fremsætte sit eget forslag under debatten, men til gengæld tilslutte sig det forslag, hr. Keld Albrechtsen har fremsat.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan bekræfte over for hr. Thulesen Dahl, at det er lige præcis sådan, det forholder sig. Man kan tage stilling til dette her forslag og være for NATO eller imod NATO. Det er ikke et forslag til vedtagelse, der berører debatten om NATO. Det er et forslag, som vedrører respekten for den danske undtagelse, det vil sige, som handler om Danmarks forhold til EU og til planerne om en militær union i EU. Det er også derfor, at den midterste pind i forslaget jo ganske enkelt er den danske undtagelse, som dermed fastslås, og hvor konsekvenserne gøres klare i de næste to pinde, således at der ikke kan ske noget fifleri.

Så jeg takker for hr. Thulesen Dahls tilkendegivelse.

Helle Degn (S):

Baggrunden for denne forespørgsel er to store udenrigspolitiske begivenheder, en, som er foregået, nemlig NATO-topmødet i Washington, og en, som kommer til at foregå i nær fremtid, nemlig EU-topmødet i Köln. Med de to begivenheder forstærkes efter vores opfattelse forbindelsen mellem NATO og EU.

Jeg vil gerne takke ministeren for hans besvarelse og også den fortsatte praksis med løbende at inddrage Nævnet og Europaudvalget i udviklingen af dette område.

I Socialdemokratiet mener vi, at Danmarks forbehold over for en Europahær har vist sin berettigelse. Hærenheden har aldrig rigtig taget fart, og gennem kommunikation fra NATO-jubilæet er en Europahærs berettigelse efter vores opfattelse endnu en gang manet i jorden.

Det står efterhånden klart, at NATO og EU er de centrale organisationer, når vi diskuterer europæisk sikkerhed. Den udvikling er vi i Socialdemokratiet overordentlig tilfredse med. For Socialdemokratiet har det været afgørende at fastholde NATO som kernen i dansk forsvar. Socialdemokratiet var modstander af de tanker, der var fremme i slutningen af 1980'erne om at gøre Vestunionen til en europæisk forsvarsorganisation på linje med og som alternativ til NATO, på samme måde som vi har været imod en Europahær, og det er vi fortsat.

De planer er nu på vej helt væk fra den sikkerhedspolitiske dagsorden. Det oplevede vi også på Nævnets studietur til Bonn, Paris og London. I stedet tegner konklusionerne fra NATO-topmødet billedet af et tættere samarbejde mellem EU og NATO, hvor de to organisationer bevarer deres selvstændighed, men hvor EU-samarbejdet i højere grad påtager sig ansvar for at optræde som den europæiske søjle i NATO.

Det er et spændende perspektiv, der er ved at udvikle sig, men det kræver, at EU-landene bliver bedre til at samordne deres udenrigspolitiske holdninger. Det har det knebet med indtil nu, det må vi erkende. Vi synes dog, at der er en positiv udvikling i gang. EU-landene har stået sammen under den militære intervention i Kosovo, og i flere andre udenrigspolitiske spørgsmål er det lykkedes at opnå større enighed end blot for nogle år siden, hvor udenrigspolitikken nærmest var en fiasko.

Amsterdamtraktaten vil gøre det lettere at få det udenrigs- og forsvarspolitiske samarbejde til at fungere. Det bliver lettere at træffe beslutninger om en krisestyring. Der nedsættes en fælles analyse- og planlægningsenhed, så beslutningerne kan træffes på et fælles grundlag. Vi tror, at den nye udvikling kan rummes i Amsterdamtraktaten. Det er ikke Traktatens ord, der indtil nu har hindret EU-landene i en fælles ageren på den udenrigs- og sikkerheds-